

בין ריסון אמריקאי לשחיקה ביטחונית

27.04.2026 | קובי מיכאל | written by

פרופ' קובי מיכאל: אני סבור שברור לחלוטין שאין הפסקת אש אמיתית עם לבנון, וכי מתרחש כאן סוג של היפוך יוצרות. המציאות שהכרנו לאחר הפסקת האש של נובמבר 2024 ^[1] שהתבססה על הבנות עם האמריקאים ואפשרה לישראל להמשיך לפעול נגד כל ניסיון התעצמות של חיזבאללה. פעלנו באופן אינטנסיבי בכל רחבי לבנון, וחיזבאללה נמנע מתגובה. כעת, ידינו במידה רבה קשורות מאחורי הגב בשל רצונו של טראמפ לקיים הפסקת אש ולנתק את הזירה הלבנונית מאיראן. חיזבאללה מרגישה בטוחה דיה להפר את ההסכם, ואף לטווח יישובים וכוחות צה"ל בצפון, מבלי שאנו יכולים להגיב באופן מספק.

באשר לעימות הפנימי בלבנון ^[2] ניכרת מגמה בולטת של ביקורת חריפה כלפי חיזבאללה, הן ברשתות החברתיות והן בתקשורת הלבנונית. לראשונה מאז 1982 מסתמן אינטרס משותף לישראל ולממשלת לבנון, כאשר נשיא לבנון אף מתבטא בעד הסכם שלום והכרה הדדית. עם זאת, חיזבאללה עדיין מחזיקה ביכולות צבאיות משמעותיות יותר מצבא לבנון, ואיראן ממשיכה לפעול במדינה כמעט ללא רסן. הארגון נשען על הגיבוי האיראני ומאמץ את הנרטיב של "ניצחון" מול ארה"ב וישראל. כל עוד מצב זה נמשך, וכל עוד אין הכרעה בזירה האיראנית או החלשה משמעותית של המשטר בטהראן ^[3] היכולת להתמודד עם חיזבאללה תישאר מוגבלת.

הראיון המלא התקיים בערוץ הכנסת, בתאריך 27 באפריל 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.